

[Elisabeth Arnold]

Til sidst om styrelsesloven: Nu er der talt meget om Østeuropa, og ministeren har følt, at han er blevet beskyldt for at bruge metoder, som man har brugt i Østeuropa. Vi er alle sammen meget fascineret af den udvikling, der er sket i Østeuropa i de sidste par år, men ministeren skal ikke tro, at kommunismens fald i Østeuropa kan give ham noget påskud til at afskaffe ethvert demokratisk fremskridt, der er sket inden for de videregående uddannelser med hensyn til medarbejderrepræsentation, medbestemmelse osv., som især styrelsesloven har været en ramme omkring. Den udvikling vil vi fra radikal side ikke acceptere, og det synes jeg lige så godt ministeren kan gøre sig klart med det samme. Sådan er det! Så er vi i hvert fald ikke med.

Dernæst vil jeg gerne kommentere et enkelt punkt i ministerens sidste svar her. Ministeren sagde, at vi skal presse institutionerne til at give merit, og det lyder også udmærket. Vi vil gerne have øget mulighed for meritoverførsel, øget fleksibilitet, øgede muligheder for at kombinere uddannelserne. Men hvis man bruger økonomiske midler til at presse institutionerne til at give meritoverførsel, kommer vi på kollisionskurs med kravet om høj kvalitet.

Jeg vil gerne bede ministeren om at præcisere sit udsagn. Og jeg kunne forestille mig, at ministeren kunne sige således: Vi vil afkræve institutionerne en præcis beskrivelse af, hvilken form for meritoverførsel der kan blive tale om. Så vil jeg være tilfreds. Man må ikke gå på kompromis med kvalitetskravet.

Formanden:

Jeg går ud fra, at der var tale om åndelig voldtægt, for ellers havde jeg vist været nødt til at skride ind mod en af bemærkningerne i fru Elisabeth Arnolds indlæg. (*Munterhed*).

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det har jeg ikke nogen kommentarer til. (*Munterhed*).

Jeg vil gerne sige til hr. Frank Jensen, at regeringen ikke har nogen ambitioner om, at vi kan optage alle, der melder sig på antropologi-, sociologi- og psykologistudierne, for så skulle man femdoble kapaciteten. Det mener jeg ville være vanvittigt, og jeg er helt sikker på, at selv om man giver universiteterne langt

større frihed til selv at bestemme, hvorledes deres pladser skal fordeles, vil det ikke føre til hverken en fordobling eller en femdobling, og jeg tror heller ikke, der vil blive en stigning på 50 pct. Jeg er sikker på, at institutionerne selv vil foretage en rimelig fordeling af pladserne. Hvis de ikke gør det, må man jo tale med dem om det.

Men jeg ville bare bekræfte, at regeringen ikke har nogen ambitioner om at love eller stille i udsigt, at alle kan blive optaget lige, hvor de helst vil. Og vi føler slet ikke noget pres fra Danmarks ungdom for, at vi skal gøre det. Så jeg ved egentlig ikke, hvor dette folkekrav kommer fra. Det kommer ikke fra folket; det kommer måske fra en gruppe lidt ældre akademikere, som græder snot ved tanken om den såkaldt frie adgang i deres ungdom. Men det var jo dengang, kun 5-6 pct. tog studentereksamen, 5-6 pct. privilegerede, som ikke var blevet sorteret fra forinden. For dem var der fri adgang. I dag har vi gudskelov fået uddannelsesmæssigt demokrati, hvor over halvdelen kan sætte kryds i skemaerne og ansøge, og derfor er situationen en anden i dag.

Det er rigtigt, som hr. Frank Jensen siger, at der er visse nye begreber, som er kommet ind i debatten. Vi har fået en kvote 2, og her foreslås der et optagelsessystem, hvor uddannelserne anbringes i fire grupper, men så længe nye begrebsdannelser alene betyder, at institutioner får frihedsgrader, de ikke har haft hidtil, synes jeg ikke, man skal bebrejde regeringen noget. Men hvis nye begrebsdannelser drejer sig om nye og mere detaljerede indgreb, er der grund til at bebrejde regeringen noget.

Hvad angår jordemødrene, har hr. Frank Jensen ret i, at det er mindre fornuftigt, at vi politikere sidder og taler om 10 her og 25 dér og 50 et andet sted osv. Det er et led i detaljstyringen, men bemærk, at dette oplæg altså også foreslår, at vi nu giver institutionerne én meget stor klump, som omfatter hele humaniora, hele samfundsvidenskaben og hele teologien. Det er jo i tusindvis af pladser, som her lægges ud til institutionerne, og som institutionerne derefter selv kan fordele.

Om vi også kan lægge jordemødrene ud i sådan en kasse, der så skulle rumme både læger, tandlæger og jordemødre, ved jeg ikke. Problemet er jo, at jordemødrene – i hvert fald indtil videre – har deres egne skoler, og jeg tror ikke,